

функціонування освіти в умовах децентралізації. Процес реформації повинен бути керованим державними органами, а в подальшому держава також повинна відігравати ключову роль в організації системи освіти, координації діяльності відповідних органів місцевого самоврядування, установленні певних норм, вимог і стандартів у середній освіті. Не можна допускати надмірної лібералізації саме в ланці шкільної освіти, оскільки саме тут закладаються основи майбутнього інтелектуального потенціалу держави та формується людський капітал, що є основою успішного розвитку сучасної держави.

Успіх будь-якої реформи залежить від її легітимізації та сприйняття пересічними громадянами, адже запровадження будь-яких змін адміністративними методами, які не матимуть визнання у суспільстві, можуть викликати супротив, що, в свою чергу, унеможливить досягнення завдань передбачених реформою. Тому, важливим є постійний інформаційний супровід реформи освіти: роз'яснення основних положень, очікуваних результатів та етапів реформування.

Список використаних джерел:

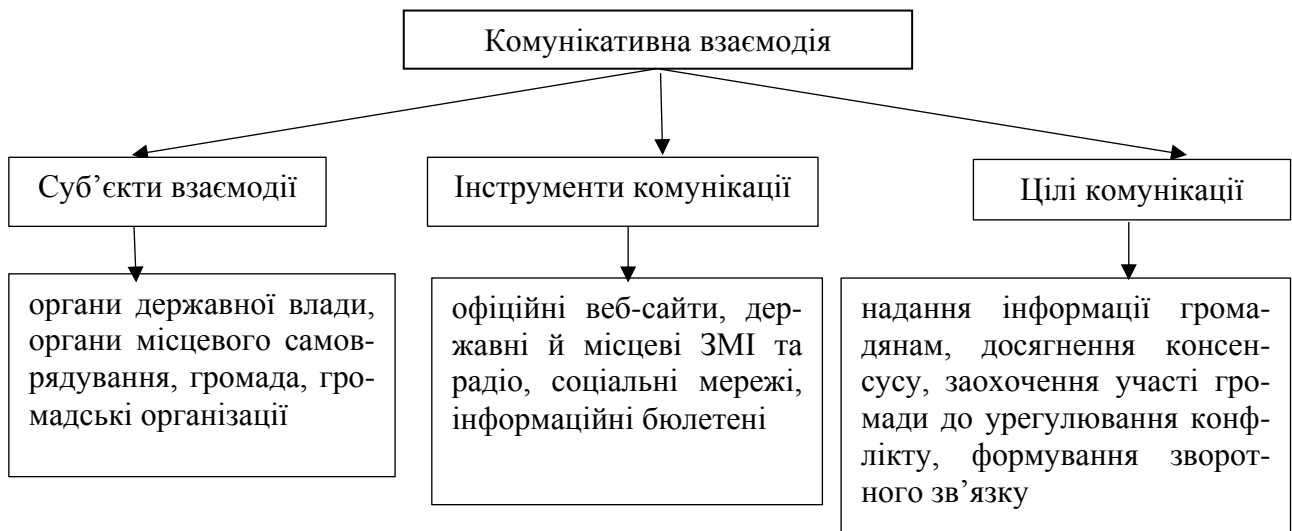
1. Бюджетний кодекс України: Кодекс України від 08 липня 2010 р., № 2456-VI [Електронний ресурс] // Законодавство України: сайт «Електронні дані і програми». – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.
2. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від 05 лютого 2015 р., № 157-VIII [Електронний ресурс] // Законодавство України: сайт «Електронні дані і програми». <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/157-viii>.

Мосора Л.С.

*кандидат наук з державного управління,
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу*

ОБ'ЄКТИВНА НЕОБХІДНІСТЬ КОМУНІКАТИВНОЇ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ТА ГРОМАДСЬКОСТІ

Сучасний світ існує в умовах активного зростання ролі інформації як основного стратегічного ресурсу. З розвитком нових інформаційно-комунікативних технологій відбуваються динамічні зміни у всіх сферах життя людства, в тому числі і в публічному управлінні. В свою чергу, комунікація приводить до формування нової ціннісної системи, згідно з якою по-новому вирішуються державні, економічні, соціальні та інші завдання. Комунікативна взаємодія – це процес, який передбачає забезпечення передачі інформації, обмін нею і комунікативного впливу комунікантів. На рис. 1 відображено особливості комунікативної взаємодії у публічному управлінні.

Рис. 1. Особливості комунікативної взаємодії у публічному управлінні

Взаємодія органів публічної влади і громадян може відбуватися в різних формах. Так, згідно з теорією управління, Ж. Завальна виділяє організаційні та правові форми взаємодії [1, с. 23-24]. Організаційні форми – це проведення спільних заходів, засідань, зустрічей та ін. Основні правові форми регулювання відносин взаємодії передбачені в законодавстві здебільшого імперативними формами.

Практична робота обов'язково має починатись з інформування громадян. Іншими словами – комунікація є ключем до розбудови соціального капіталу громадян. Ефективність комунікативного процесу формується на таких важливих етапах: формування повідомлення – коротке, чітке, зрозуміле, однозначне; визначення адресату повідомлення – чітка ідентифікація аудиторії; визначення способу передачі повідомлення – оптимального каналу, який мінімізує проблему «поломаного телефону»; підтвердження розуміння адресатом повідомлення – перевірка зворотного зв'язку [2, с. 92-93]. Розробка і планування інструментів зворотного зв'язку передбачають з'ясування різного роду можливих перешкод (фізичних, фінансових, часових обмежень, культурних варіацій) на шляху просування публічних послуг до споживача [3, с. 79].

Якісна комунікативна взаємодія між органами влади та громадянами сприяє: формуванню політичної підтримки в суспільстві; розподілу відповідальності за прийняття рішень та одержання громадської підтримки під час їх здійснення; покращенню розуміння громадськістю існуючих бюджетних обмежень та підвищенню рівня довіри до влади; пошуку та втіленню нетрадиційних заходів щодо вирішення проблем, а також економічно ефективних шляхів надання послуг. З одного боку, залучення громадян до вирішення питань державного і місцевого значення означає розширення кількості учасників управлінської діяльності, дозволяючи приймати рішення, спираючись на реальний настрій людей, дозволяє оцінити ставлення населення до рішень, які приймаються чи прийняті. Але, з іншого боку, консультації з жителями можуть ускладнити процес прийняття рішень через їх

некомпетентність, необхідність узгодження інтересів різних верств населення, відповідне збільшення матеріальних витрат.

Сьогодні досить актуальною є теза про важливість не залучення, а включення населення до процесу прийняття та реалізації рішень на державному й місцевому рівнях. Для прийняття та вирішення управлінських питань більш важливим є процес, в якому людина бере участь постійно, осмислено, відповідально та безпосередньо. При цьому, взаємодія можлива лише за умови обопільної зацікавленості і відкритості, здатності визнати, почути та вислухати іншого, враховувати іншу точку зору. Тобто, значною мірою ефективність співпраці органів державної влади та громадськості залежить як від активності жителів, так і від бажання управлінців залучати їх до вирішення справ та здатності керувати процесом співучасті.

Громадянська активність населення залежить від тієї політики, яку проводить державна влада, і саме вона може переконати людей у важливості й необхідності участі жителів у житті держави. Саме тісний контакт з населенням дасть змогу йому дізнатись про складність тих питань державного та місцевого значення, які вирішуються посадовцями, зрозуміти як важко вирішувати серйозні проблеми за наявності обмежених ресурсів.

Ефективні механізми спілкування та взаємодії між громадянами та владою дають можливість збільшити поінформованість громадян і допомагають їм не тільки регулярно оцінювати діяльність органів влади, а й брати участь у розробці та прийнятті рішень, зокрема на місцевому рівні. Саме тому, варто серйозно поставитися до побудови комунікацій – від планування такої діяльності до постійного моніторингу «зворотного зв'язку». Ефективність комунікаційного процесу полягає в тому, що не треба намагатися розказати про все і одразу. Важливим процесом є перевірка зворотного зв'язку. Наприклад, у формі звернення громадян, загальних зборів, громадської експертизи, громадського слухання, громадських рад, місцевих ініціатив і референдумів.

Ще один канал поширення інформації про громаду і серед громади – соціальні мережі, серед яких найпоширеніша в Україні (як і у світі) – Facebook. Це більш гнучкий і ефективний інструмент присутності в Інтернеті порівняно із традиційними сайтами: не вимагає витрат на створення та технічну підтримку, більш надійний та дозволяє залучати до наповнення широке коло авторів. З іншого боку – у соцмережах важче контролювати повідомлення і практично неможлива цензура (окрім повного блокування користувача у разі порушення моральних та етичних правил соцмережі). Можна створити сторінку громади для популяризації її конкурентних переваг. Або можна створити закриту групу у соцмережі, доступ до якої (право читати і писати дописи) буде надаватися модератором індивідуально, наприклад, лише для учнів і вчителів школи, для членів місцевої громадської організації тощо [2, с. 104].

Таким чином, комунікативна взаємодія – це взаємоузгоджені та взаємообумовлені суб'єктні мовленнєво-практичні дії з метою обміну інформацією й створення найсприятливіших умов для формування особистості. Вона полягає у створенні відповідних інформаційних каналів, завдяки яким громадяни мають змогу не тільки отримувати інформацію про діяльність органу

місцевого самоврядування, але й впливати на прийняття управлінських рішень, шляхом їх обговорень, внесення коректив та пропозицій. Чим краще розвинута комунікативна взаємодія, залучені всі канали розповсюдження інформації, тим більше є шансів для розвитку держави та її територіальних громад.

Список використаних джерел:

1. Завальна Ж. В. Договірні форми регулювання відносин у публічній сфері: теоретико-правовий аспект: [монографія] / Ж. В. Завальна. – Суми: Мрія, 2009. – 132 с.
2. Ткачук А. Ф. Внутрішні та зовнішні ресурси для розвитку громади або Чому брак грошей не є первинною проблемою громади? (навчальний модуль) / Анатолій Ткачук, Маркіян Дацишин. – К.: ІКЦ «Легальний статус», 2016. – 152 с.
3. Терещенко Д. А. Комунікації як засіб регуляції інформаційного обміну в системі надання управлінських послуг населенню / Д. А. Терещенко // Актуальні проблеми державного управління. Зб. наук. праць. – ОдРІ НАДУ при Президентіві України, 2010. – Випуск 1 (29). – С. 78-86.

Ющенко Л.І.

аспірант,

Чернігівський національний технологічний університет

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Для держави та кожної окремої галузі промисловості, що діють в умовах ринку, основною проблемою є забезпечення конкурентоспроможності та розвитку, яка в залежності від складних обставин і умов вирішується ними по-різному. Однак, основою рішень завжди є стратегічне управління. Необхідність у стратегічному управлінні галуззю виникає у зв'язку з тим, що стратегічний характер набувають ресурси, їх логістика, функції структурних підрозділів, бізнес-процеси.

Правильна стратегія, великий потенціал і організаційна гнучкість – основні фактори успіху держави. Гальмування процесу створення цілісної системи управління науково-технологічним та інноваційним розвитком пов'язані з потенційними змінами у розподілі функціональних повноважень та розпорошеності відповідальності центральних органів виконавчої влади за проведення інноваційної політики в окремих сферах.

Аналіз діяльності органів влади свідчить про неприпустиму неузгодженість їх дій при реалізації науково-технологічних та інноваційних пріоритетів держави і ставить під сумнів саму можливість здійснення послідовної державної політики у цій сфері [2]. Все це свідчить, що структура і принципи управління інноваційним розвитком в Україні потребують докорінних змін. Необхідність включення інноваційної системи в загальний контур розвитку країни потребує створення такого органу, який би забезпечував опрацювання цілісного стратегічного бачення стратегії інноваційного розвитку держави.